

Från Riksdagsförvaltningen
2020-07-06
Besvaras senast
2020-07-20

Till utrikesminister Ann Linde (S)

2019/20:1739 Israels påstådda brott mot folkrätten

I år är det 100 år sedan San Remokonferensen och det beslut som är grunden för Israels folkrättsliga existens.

De allierade segermakterna efter första världskriget beslutade i San Remo den 19–26 april 1920 att inom det brittiska mandatet Palestina garantera inrättandet av ett nationellt hemland för det judiska folket. Texten är också tydlig i San Remokonferensens beslut med att ”erkännande har därmed gjorts av det historiska sammanhang det judiska folket har med Palestina och grunderna för att återupprätta sitt nationella hem i landet”.

Beslutet, som var lagligt bindande, följde internationella rättssystem, som också kallas folkrätten och hade den brittiska så kallade Balfourdeklarationen från 1917 som utgångspunkt. Därför är det beslutade dokumentet en oerhört viktig juridisk grund för Israels existens. Palestinamandatet innehöll vid den här tiden det vi i dag kallar Israel och Jordanien. Enligt detta avtal tillhör det som kallas Västbanken Israel fullt ut.

I juli 1922 tillerkände Nationernas förbund (NF) Storbritannien Palestina som mandat. Man erkände det historiska bandet mellan det judiska folket och landet. Storbritannien fick till uppgift att underlätta inrättandet av ett judiskt nationalhem i Palestina. Palestinamandatet omfattade hela det område som i dag är Israel, Västbanken, Gaza, Golanhöjderna och Jordanien.

I september 1922 bestämde NF:s råd och Storbritannien att det judiska nationalhemmet inte skulle omfatta området öster om Jordanfloden, vilket utgjorde tre fjärdedelar av mandatet. Området öster om Jordanfloden blev sedan det hashemitiska kungadömet Jordanien.

Den tvåstatslösning många i världen, däribland Sveriges regering, säger sig förespråka finns således redan. Den arabiska delen av Palestinamandatet i Jordanien – öster om Jordanfloden – och den judiska delen av Palestinamandatet – väster om Jordanfloden.

År 1937 rekommenderade briterarna en delning av landet i två stater: en judisk och en arabisk. Det judiska ledarskapet accepterade idén med en delning och auktoriserade den judiska byrån att förhandla med den brittiska regeringen i ett försök till att omformulera vissa aspekter i förslaget. Araberna var

kompromisslöst emot alla planer på någon form av delning.

De motstridiga kraven från de judiska och arabiska samfunden ledde till att den brittiska regeringen i april 1947 begärde att "Palestinafrågan" skulle flyttas över till FN:s generalförsamling. Som ett resultat av detta inrättades en specialkommitté för att rita upp ett förslag om landets framtid. FN föreslog en delning av Palestinamandatet, där en arabisk och en judisk stat skulle skapas. En kvalificerad majoritet av FN:s medlemmar röstade för förslaget, och generalförsamlingen antog resolution 181(II). Judarna accepterade delningsförslaget men arabstaterna och de palestinska araberna gjorde det inte.

Vill man se resolutionen som ett avtalsförslag, så sa den ena sidan nej, varför intet avtal slöts. Därmed förlorade hela planen rättsligt värde.

När FN-förslaget föll är det folkrättsligt och enligt FN:s stadgar det gamla avtalet man faller tillbaka på.

Samarien och Judéen är inte ockuperad mark, eftersom det till dags datum är en del av Israel, i enlighet med San Remoavtalet. När Israel erövrade Västbanken och östra Jerusalem i ett försvarskrig 1967 tog de således tillbaka sina egna internationellt erkända landområden.

Från Sveriges regering hör vi, förmodligen av djupt ideologiska skäl, gång på gång tal om "ockupation" och "illegala bosättningar". Utrikesminister Ann Linde hävdar att Israels förestående annektering av Västbanken är ett "brott mot folkrätten", trots att det följer det folkrättsligt bindande San Remoavtalet.

Utrikesministern varnar dessutom för att en annektering kommer få konsekvenser: "En israelisk annektering av delar av Västbanken skulle få konsekvenser för relationen med Sverige och EU."

Relationen mellan Israel och Sverige kan knappast förvärras efter den svenska socialistiska regeringens upprepade utfall mot staten Israel och vurmande för och finansiering av den palestinska myndighetens avlöande av terrorister, finansiering av terrorism och spridande av antisemitism.

Med anledning av detta vill jag fråga utrikesminister Ann Linde:

Mot bakgrund av San Remoavtalet och det folkrättsliga beslut som då fattades, på vad baserar ministern sina uttalanden om att Israels förestående annektering av Västbanken är ett brott mot folkrätten?

.....

Björn Söder (SD)

Överlämnas enligt uppdrag

Ann Larsson